

LE BARBET D'ARRÊT (ställande barbet)

En artikel om barbet, författad av Le Houeller, publicerad 1934
i Revue Cynégétique et Canine - L'Eleveur.

Ett historiskt dokument där Le Houeller bland annat delger sin syn på rasens ursprung,
uppdelning i varianter och rasens karaktärsdrag.

Rasen "Barbet d'arrêt" är väldigt gammal. Den utgör en gren av griffoner-na; vissa författare hävdar med rätta att pudeln skulle vara en speciell typ av barbet. Slutligen försäkrar Pierre Mégnin (veterinär/professor zoologi 1828-1905*) oss om att briarden är resultatet av en korsning mellan barbet och beauceron.

Det är uppenbart för de som vet hur man uppmärksam studerar en hund att samma egenskaper återfinns i dessa tre raser: fysiken och karaktären visar bara på likheter! Pälsen är ullig hos pudeln och barbeten och ibland även hos briarden; hasorna är låga hos dessa hundar, ögonuttrycket är likartat; och vad beträffar den vakna attityden så är den likadan.

Karaktärsegenskaper; intelligens, mildhet, trohet, livskraft, är alla vanliga för dessa utmärkta hundar. De är alla utmärkta väktare, trevliga följe-

slagare, förknippas med glädje - enligt deras nöjda ägare, och de har en påtaglig förkärlek till vatten. Några pudlar jagar väldigt bra, några briarder likaså!

"Barbet d'arrêt" består av två varianter: den stora barbeten och den lilla barbeten har mycket tydliga skillnader, främst i storlek, sedan i form och struktur. Den lilla barbeten har silhuett likt en "Teneriffahund" (bichon-typ*).

Greve de Buffon (biolog 1700-tal*) har gett en detaljerad beskrivning av "Grand Barbet", som vi är särskilt intresserade av. Dessa hundar, säger han, "har stora, runda huvuden, breda och hängande öron, korta ben, tjocka och förkortade kroppar, nästan horisontella svansar, långt krusigt hår över hela kroppen. Vi kan knappt föreställa oss den sanna formen av detta djur...".

Vi har i en tidigare artikel omnämnt Le Houeller (BB nr 4/2020):

"Under 1920-talet i Frankrike noterade jägaren herr Le Houelleur en hund som drog en mjölkvagn (en ganska vanlig syn i Europa vid denna tid). Han identifierade denna hund som en typ av barbet och köpte hunden av ägaren. Han namngav nu sin barbet "Medor" och korsade den med en tik kallad "Timballe" från Auvergne-regionen i Frankrike. Parningen resulterade 1927 i en första kull för Le Houelleur."

Gravyren representerar i själva verket en tålig och väldigt stark hund.

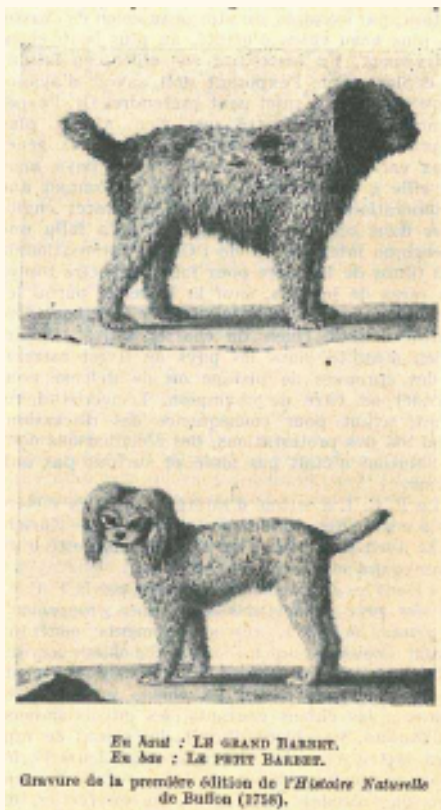
Enligt andra senare gravyrer från 1860 och slutligen, enligt den typ som reproducerats av P Malher, har barbetens silhuett modifierats något: kroppen är mer långsträckt, halsen öppnare.

I den nuvarande standarden för barbet (1934**) hittar vi samma beskrivning; Det anges att nosen ska vara brun eller svart, svansen något upphöjd och avslutad med en krok. Pälsen kan vara svartgrå, kaffe latte, vit, smutsigt vit, brun vit, vit och svart.

De kvaliteter som ska eftersträvas är; en kraftig kropp, en mycket tjock hud, en ullig päls, riklig över hela kroppen, runda intelligenta ögon, starka lemmar.

Hur är barbetens karaktär? En väldigt intelligent hund. Denna mest framträdande kvalitet har slagit alla författare som beskrivit detta djur, Barbet är den mest intelligenta, den mest trogna, "den mest mänskliga", säger Pierre Mégnin.

I "Livre du Chasseur" (Jägarens bok*) som publicerades omkring 1850 så hyllar författaren Charles Diguët ransens sällsynta intelligens och dess underbara klokhet; "det är den hund som med störst sannolikhet kommer att slutföra sin träning". "Dess intel-

Le grand barbet och Le Petit Barbet som gravyr i första editionen av l'histoire Naturelle av de Buffon (1758)

ligens är anmärkningsvärd och dess ögon har ett extraordinärt uttryck", skriver Dhers i "Le Chasseur Français" (Den franske jägaren*). När jag läste Henri Bremonds "L'Histoire Littéraire" hittade jag, från pennan av en 1500-talsförfattare, lovord för en barbet vid namn Gaillard, vars intelligens "förvånade alla i Dauphine" (område i sydöstra Frankrike*).

Tack vare denna underbara intelligens användes barbeten för olika ändamål. Men i alla sina uppgifter, enligt de som såg den arbeta, har barbeten visat sig vara en ojämförlig tjänare. Detta oavsett om den var ansvarig för att hålla ordning på en stor gård i Somme eller någon annanstans i norr, eller om den användes som smuglarhund eller som draghund eller varit ledhund för en blind man.

Men det är speciellt som jakthund och jägare av vattenfåglar som barbeten var mycket uppskattad. I La Rue (kommun i norra Frankrike*) talar vi om barbetens kärlek till kallt vatten, dess passion för att apporte-

ra och dess makalösa iver. Pierre Mégnin visar oss, och jag såg det själv, unga valpar som lämnade sina varma valpreden av hö för att gå och lägga sig att sova i snön.

Jägare som brinner för jakt i våtmarker vet hur tilltalande denna jakt är, men de vet också hur mycket energi och uthållighet som deras fyrbenta hjälp behöver ha.

Våtmarkerna är en terräng som passar barbeten utmärkt bra; tassarna, ofta med simhud, dess ulliga päls vilken skyddar mot bitande köld, dess underull som är mycket tät och som vore den dränkt i en slags oljig vätska, dess utomordentliga blick och förståelse gör den till en våtmarkernas hund par excellence.

Den har ingen anledning att frukta de fruktansvärda sjukdomar som väntar dess korthåriga kompisar, torr som den är redan när den kommit upp ur vattnet, går den rakt ut mot det skjutna viltet, genom den tätaste vass, oförtröttlig. Den är alltid redo att dyka i, sommar och vinter, på jakt efter vilt.

Men om den överträffar sig själv i jakt på vattenfåglar så jagar den också mycket bra i skogsmark, den fruktar varken de tjockaste björnbärssnår eller de vassaste taggar. Den älskar att jaga hare och morkulla. På slätten agerar den väldigt bra. Vi påstår inte att den är en konkurrent till pointers och settrar, men den vet hur man använder sina färdigheter och den stöter också med intelligens. Den visar stor försiktighet, söker av sin mark och stoppar distinkt. Jag har använt barbet för att jaga på de stora slätterna i norr, vid sjöarna i Loiret, på höjderna mitt i landet, och i september när solen lyser skarpt, har jag kunnat se deras snabba anpassning till dessa olika terränger och deras tålightet.

Rasen är känd i Frankrike sedan 1400-talet, var mycket utbredd på 1500- och 1600-talet, den här rasens glansdagar var, verkar det som, på 1600-talet. Den var då både en familjehund och jakthund. Som familjehund hade den att både vaka över och roa barnen. Vid den tiden hade den äran att finnas med vid Frankrikes hov. Grevinnan de Boigne, som fortfarande var en ung kvinna vid Versailles, hade antagits som vän av Mme. Adelaide, kungens moster. Denne kände varmt för henne: "Men jag hade," sade hon, "som en rival och en vän, en stor vit barbet, Vizier, extremt intelligent, som också var med på våra promenader. När det var lera på vår väg, placerades hunden i en stor tygväska och två män avdelades för att bära den däröver..".

Barbeter var vid den tiden mycket populära. Den stora filosofen Voltaire sade om dem: "att de hade rykte om sig att vara de bästa vännerna i världen." Barbeten var en symbol för lojalitet, följsamhet och mildhet.

De kallades vulgärt för fårhundar. På 1800-talet var barbeten rikt förekommande i Belgien, Schweiz, Frankrike, särskilt i norr och i Camargue. I norr, där den korsades med starka mastiffer, användes den framgångsrikt av smugglarna. Egenskaperna hos denna korsning gjorde den eftertraktad inom denna farliga verksamhet. Misstänksam av naturen mot främlingar vägrade den att luras av de bästa fällor. Den hade styrkan att bära tunga laster på ryggen. Den var mycket modig, inte rädd för strid och kom att kämpa väl mot tullmyndigheternas hundar.

Före kriget (1:a världskriget*) var denna fina ras fortfarande väl bevarad i Frankrike; men invasionen, de umbäranden som uthärdades av invånarna, bidrog i norr till dess nästan fullständiga förintelse. Det finns idag nästan inga barbeter i Schweiz. Å andra sidan har rasen bevarats väl i Skottland, men barbetarna där är avundsjukt bevakade och kan inte korsa några gränser. I Frankrike arbetar vissa amatörer för att rekonstruera denna ras, som med alla dess egenskaper förtjänar att uppmärksammas av jägarna.

Det vore en förhoppning att alla de som är intresserade av denna vackra och goda hundras kunde komma samman i stora skaror så att "Barbet d'årret" återtar den plats som den aldrig borde ha förlorat och att den återvinner sin popularitet från förr!

Översättning till svenska: Karl-Johan Palmstam

(* översättarens anmärkning)

(** Rasstandarden som avses gäller åren 1894-1954, och redovisas i separat faktaruta här intill)

Rasstandard 1894 - 1954

Huvudintryck: En hund med samlade former och ett kraftfullt uttryck.

Päls: Lång, ullig och lockig, som bildar testar och ofta samlar ihop sig i tovor/"plattor"

Pälsfärg: Grå-svart, kaffe med mjölk, smutsigt vitt, vitt och brunt, vitt och svart

Nostryffel: Brun eller svart. Fel: rosa

Läppar: Tjocka, helt täckta med långt hår som bildar en hängande mustasch. Fel: tunna

Skalle: Bred och rund. Fel: smal

Huvud: Runt och kort

Nospartiet: Stor, aning kort, med långa hängande mustascher. Fel: tunt och långt

Ögon: Runda, livliga och intelligenta. Mörkbruna, helt täckt av tjocka och långa ögonbryn. Fel: Ej täckt av tjocka och långa ögonbryn

Öron: Lågt ansatta, långa och platta, täckta med lång lockig päls, bildar ofta testar. Fel: högt ansatta, korta och smala.

Hals: Kraftig, kort och stark. Fel: lång och tunn

Skuldror: Raka. Fel: sneda

Bröstkorg: Stor och utvecklad, utan stort djup. Fel: smal

Rygg: Aning konvex.

Midja: Välvd, kort och kraftfull. Fel: lång och svag

Kors: Rundat. Fel: rakt

Svans: Lågt ansatt, aning upphöjd och bildar en krok i slutet. Fel: högt ansatt

Framben: Raka, stark benstomme, lodräta, uppifrån och ned täckta med lång päls. Fel: lätta och tunna

Bakben: Muskelösa, helt täckta med lång päls, lår raka och muskulösa, hasor låga och böjda. Fel: lätta och tunna

Hasor: Fel: raka hasor

Lår: Fel: platta lår

Fötter: Runda, breda och täckta med päls

Mankhöjd: 45 till 55 cm

Vikt: Ungefär 25 kg